

А) Устно то подробно исповѣданіе на всички тѣ грѣхове: Понеже отъ единъ странъ священнослужитель тѣ има власть не само да развързува, нъ и да връзува грѣшникъ тѣ; слѣдователно, за да бы могълъ той да развърже, за това му е нужно да знае отъ какво да развърже; а друго яче нѣгово то право е недѣйствително. Отъ другъ странъ, таинство то на Покаяніе то е духовенъ сждъ или духовно лѣкуваніе: нъ какъ може да сжди нѣкой, безъ да знае за какво, и да лѣкува, безъ да знае отъ каква болестъ? При това въ врѣмона та на Апостоли тѣ, онія, кои то сж ся каiali именно сж исповѣдували и исказували свои тѣ грѣхове, кое то явно означава подробнъ устнъ исповѣдъ, а не само едно просто припознаваніе себе грѣшникъ. За такъва необходимъ принадлежность на Покаяніе то свидѣлствува и постоянна та практика на Черковъ тѣ и святи тѣ Отци и учители черковни. Устно то исповѣданіе на грѣхове тѣ трѣбва да бжде проникнато съсъ сръдечно съкрушеніе, съсъ страхъ Божій, и заедно съсъ упованіе на милосърдіе то Божіе и на заслуги тѣ на Христа Спасителя, и да ся съпровождава съсъ твърдж рѣшимость и обѣщаніе за исправленіе; безъ кое то покаяніе то ще бжде не очищеніе, нъ притуряніе на грѣхове тѣ.

Б) Видимъ тѣ принадлежность на това таинство съставлявать още: извѣстны тѣ разрѣшителны думы, произносимы отъ священнослужитель тѣ.